

वा० रा०

॥ २१५ ॥

तां धर्षयन् ॥ तदैव धर्षणसमय एव नदग्ध इति यत् येन माहात्म्येन देवा विभ्यति तेन माहात्म्येनेत्यर्थः ॥ २५ ॥ काले पर्यागते सति ॥ २६ ॥ शुभं सुखं ॥ पापं दुःखं ॥ २७ ॥ तुभ्यं तव ॥ ततः सीतातोपि ॥ २८ ॥ मैथिली कुलादिनामदधिकान् मतुल्यापि नाथापित्तु तथा त्वं तु त्वं मोहान्न बुध्यसे ॥ २९ ॥ अलक्षणोऽनिमित्तः मैथिलीकृतलक्षणः मैथिलीकृतं लक्षणं निमित्तं यस्य सः मैथिलीहेतुक इत्यर्थः ॥ ३० ॥ ३१ ॥ ३२ ॥ श्रिया उपलक्षितेति शेषः ॥ ३३ ॥ सैवाहं सौभाग्यलक्षणवत्येव

तदैव यन्नदग्धस्त्वं धर्षयंस्तनुमध्यमां ॥ देवा विभ्यति ते सर्वे सेंद्राः साग्निपुरोगमाः ॥ २५ ॥ अवश्यमेव लभते फलं पापस्य कर्मणः ॥ भर्तः पर्यागते काले कर्तानास्त्यत्र संशयः ॥ २६ ॥ शुभं कच्छुभमाप्नोति पापकृत्पापमश्नुते ॥ विभीषणः सुखं प्राप्तस्त्वं प्राप्तः पापमीदृशं ॥ २७ ॥ संत्यन्याः प्रमदास्तु भ्यंरूपेणाभ्यधिकास्ततः ॥ अनंगवशमापन्नस्त्वं तु मोहान्न बुध्यसे ॥ २८ ॥ नकुलेन नरूपेण न दाक्षिण्ये न मैथिली ॥ मयाधिकावा तुल्यावा तत्तु मोहान्न बुध्यसे ॥ २९ ॥ सर्वदा सर्वभूतानां नास्ति मृत्युरलक्षणः ॥ तव तद्दयं मृत्युर्मैथिलीकृतलक्षणः ॥ ३० ॥ सीतानिमित्तजो मृत्युस्त्वया दूरादुपाहतः ॥ मैथिलीसहरामेण विशोका विहरिष्यति ॥ अल्पपुण्या त्वहं घोरपतिता शोकसागरे ॥ ३१ ॥ कैलासे मंदरे मेरोतथा चैत्ररथे वने ॥ देवोद्यानेषु सर्वेषु विल्लत्यसहिता त्वया ॥ ३२ ॥ विमानेनानुरूपेण यायाम्यतुलया श्रिया ॥ पश्यंती विविधान् देशां स्तां स्तान् चित्रस्रगं वरा ॥ ३३ ॥ भ्रंशिता कामभोगेभ्यः सास्मि वीरवधात्तव ॥ सैवान्ये वास्मि संवृत्ता विग्राज्ञां चंचलां श्रियं ॥ ३४ ॥ हाराजन्सुकुमारं ते सुभ्रुसुत्वक् समुन्नसं ॥ कांतिश्रीद्युतिभिस्तुल्यमिदुपग्रदिवाकरैः ॥ ३५ ॥ किरीटकूटोज्ज्वलितं ताम्रास्यं दीप्तकुण्डलं ॥ मदव्याकुललोलाक्षं भूत्वा यत्पानभूमिषु ॥ ३६ ॥

तव वधादन्येव विधेव संवृत्तेत्यर्थः ॥ अत्रान्ये वेतीवकारेण देवस्थित्या वस्तुतः अवैधव्यं सूचितं ॥ ३४ ॥ सुभ्रुः शोभनभूयुतं ॥ सुत्वक् शोभनत्वर्गिन्द्रियस्थानं ॥ कांतिः आल्हादकरी प्रभा तया चंद्रतुल्यं ॥ श्रीरुज्ज्वलता तया पद्मवत् ॥ द्युतिः पराभिभवसामर्थ्यं तेजस्तेन रवितुल्यं ॥ ३५ ॥ कूटः समूहः ॥ ताम्रास्यं ताम्रोष्ठं ॥ पानभूमिषु मदव्याकुललोलाक्षं भूत्वा यद्भ्राजतेति शेषः ॥ ३६ ॥

यु० कां०

॥ २१५ ॥